

Nr 105

Av herr Wachtmeister, *angående värdeminskningssavdraget vid viss intäkt av skogsbruk.*

(Lika lydande med motion nr 91 i Första kammaren)

För ett rätt utövande av skogsbruket krävs ett väl planlagt och utbyggt vägnät. Statsmakterna har även insett detta och söker på olika sätt främja skogsvägbyggandet. Jag vill i detta hänseende blott peka på dels de bidrag staten årligen beviljar till vägbyggandet i enskilda skogar — av jordbruksministern i årets statsverksproposition f. ö. föreslaget höjt med 2 miljoner kronor — dels ock på de av fjolårets riksdag beslutade avskrivningsmöjligheterna för s. k. permanenta skogsvägar vid beskattning av förvärvskällan jordbruksfastighet.

Även om nämnda och andra statliga åtgärder kan bidra till skogsvägnätets utbyggnad, torde dock det prekära ekonomiska läget inom skogsnäringen motivera flera aktioner i syfte att främja vägbyggandet i skogarna. Utgående härifrån finner jag anledning rikta uppmärksamheten på det behov av komplettering och klarläggande av 1959 års lagstiftning angående värdeminskningssavdrag vid intäkt av skogsbruk i samband med upplåtelse av nyttjande- eller servitutsrätt till mark för obegränsad tid mot engångsersättning, som föreligger i vad denna lagstiftning avser enskilda skogsvägar av mer eller mindre samfällid karaktär.

Givet är att något värdeminskningssavdrag av ifrågavarande art icke kan erhållas av den skogsägare som för enbart eget behov bygger en väg på den egna marken. Men blir vägen till nytta även för andra markägare, såsom t. ex. å starkt ägosplittrade marker, och deltagar dessa i kostnaderna för vägbygget — antingen detta sker genom en privat överenskommelse eller genom särskild förrättning enligt 1939 års lag om enskilda vägar — föreligger det enligt min mening inga bärande skäl för att skogsägaren i sådant fall vid beskattningen av den å vägmarken avverkade skogen icke skall komma i åtnjutande av de möjligheter till avdrag, som lagstiftningen av år 1959 erbjuder, förutsatt att markupplåtelsen gäller för »obegränsad tid» och mot en »engångsersättning» — i pengar eller in natura — i det avseende, som lagstiftaren åsyftat. Än mindre finner jag en diskriminering av berörda slag befogad för det fall att flera skogsägare träffar överenskommelse om byggandet av en skogsväg, som sträcker sig över flera eller samtliga ägares marker.

I en artikel i nr 11—12/1962 av tidskriften Skattenytt, rubricerad »Något om beskattning av ersättning i samband med vissa upplåtelser från fastig-

het», har länsassessor J. Sundin på ett som det tyckes mig klagörande sätt framlagt skälen för den uppfattning i denna fråga, som jag här företräder, varför jag beträffande motiveringen för mitt ståndpunktstagande inskränker mig till att hänvisa till denna artikel. Jag finner angeläget understryka författarens påpekande att »vissa skogsägare — i ovisshet om huruvida de gynnsammare reglerna kunna tillämpas i förevarande fall — uppskjutit anläggandet av en planerad skogsbilväg i avvaktan på ett klart besked i frågan». Det oklara läget i förevarande skattefråga torde icke enbart verka återhållande på skogsvägbygget utan medför säkerligen även i många fall en mindre rationell planläggning av vägsystemet.

Frågan synes mig kräva ett klarläggande även från den synpunkten att beskattningsmyndigheterna — i den mån yrkanden om värdeminskningsavdrag av hithörande slag hittills framställts — icke torde tillämpat någon enhetlig praxis. Då spørsmålet är av icke obetydlig vikt för skogsägarna — det gäller i många fall ansevärliga belopp — finns anledning förvänta att ett klarläggande av frågan kommer att öka vägbyggandet i skogarna.

Under hänvisning till vad ovan anförts får jag därför hemställa, att riksdagen ville besluta att i skrivelse till Kungl. Maj:t begära sådan komplettering och sådant klarläggande av 1959 års lagstiftning rörande skattefrågor vid upplåtelse av nyttjande- eller servitutsrätt till mark för obegränsad tid mot engångsersättning, att därav framgår, att även mark, avsedd för enskilda skogsvägar av samfällid nytta, ingår i berörda lagstiftning.

Stockholm den 22 januari 1963

Hans Wachtmeister